

Sygn. akt IV Ka 377/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jadwiga Żmudzka (spr.)

Sędziowie: SSO Krzysztof Chodak

SSR del. Janusz Kawalek

Protokolant: st. prot. Marta Kruk

przy udziale Bogusława Machyni Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2015 roku, sprawy

B. A.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora,

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie

z dnia 30 stycznia 2015r. sygn. akt VIII K 859/14/N,

wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że podwyższa czasokres orzeczonego w punkcie II środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 3 (trzech) lat; w pozostałym zakresie przedmiotowy wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Krzysztof Chodak SSO Jadwiga Żmudzka SSR Janusz Kawalek

Sygn. akt IV Ka 377/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 21 maja 2015 roku

B. A. oskarżony został o to, że:

w dniu 6 listopada 2014 roku w G. woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonej zawartości 1,13 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, co stanowi 2,37 promila prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki F. (...) nr rej. (...)

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie, Wydział (...), wyrokiem zaocznym z dnia 30 stycznia 2015 roku, sygn. akt VIII K 859/14/N, orzekł następująco:

I. oskarżonego B. A. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, stanowiącego występki z art. 178a § 1 k.k. i za czyn ten na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając na mocy art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

II. na mocy art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku;

III. na mocy art. 43 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do zwrotu prawa jazdy organowi, który je wydał;

IV. na zasadzie art. 627 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23.06.1973r. (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983r. Z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (słownie złotych: siedemdziesiąt 00/100) tytułem poniesionych przez Skarb Państwa wydatków oraz zwalnia oskarżonego od uiszczenia opłaty.

Od powyższego wyroku apelację złożył Prokurator, który na zasadzie art. 444 k.p.k. zaskarżył go w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść oskarżonego.

Powołując się na treść art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażąca niewspółmierność orzeczonego wobec oskarżonego B. A. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres jednego roku w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu i indywidualnej dolegliwości kary, przy jednoczesnym przecenieniu okoliczności łagodzących w postaci przyznania się do winy, okazanej skruchy, wpływu doświadczonej traumy związanej ze śmiercią bliskiej osoby oraz dotychczasowej niekaralności i nie docenieniu okoliczności obciążających w postaci wysokiego stężenia alkoholu, niezdolności do wykonania jakichkolwiek manewrów drogowych, faktu spowodowania zagrożenia w ruchu drogowym poprzez doprowadzenie zawiśnięcia pojazdu na przepuście betonowym, przez co orzeczony środek karny nie spełni celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do oskarżonego oraz potrzeb w zakresie prewencji generalnej.

W konkluzji apelacji, na podstawie art. 437 § 2 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w jego punkcie II, poprzez orzeczenie wobec oskarżonego B. A. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat.

Sąd Odwoławczy rozważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora okazała się zasadna. Za trafny należy uznać zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonego wobec oskarżonego B. A. na mocy art. 42 § 2 k.k. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku. Sąd Odwoławczy przyznał rację skarżącemu, iż w niniejszej sprawie zaistniała potrzeba podwyższenia czasookresu orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe, wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy. Wszystkie dowody ocenione zostały zgodnie z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy. Opierając się na poprawnej ocenie dowodów, Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i trafnie przypisał oskarżonemu sprawstwo i winę.

Przyjęta kwalifikacja prawna czynu jest prawidłowa.

W doktrynie wskazuje się, iż ratio legis wskazanego powyżej środka karnego polega na tym, by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, tak jak oskarżony, a tym samym zagrażające bezpieczeństwu ruchu drogowego, z ruchu tego wyeliminować, co stanowi najskuteczniejszy środek wzmożenia bezpieczeństwa na drogach (zob. wyrok SN z dnia 2 kwietnia 2008 r., V KK 56/08, LEX nr 393919). Podstawą stosowania tegoż środka jest wina sprawcy, a ponadto Sąd musi uwzględniać stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu oraz zapobiegawcze i wychowawcze oddziaływanie danego środka, także w aspekcie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zgodnie bowiem z art. 56 k.k. zasady i dyrektywy sądowego wymiaru kary stosowane winny być również w

odniesieniu do środków karnych. Zatem nie mogą być one orzekane abstrakcyjnie, ale muszą łączyć się z konkretnym sprawcą konkretnego przestępstwa (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 27 października 2005 r., II Aka 239/05, LEX nr 183817). Istotnym jest zatem, aby środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych odzwierciedlał przede wszystkim stopień społecznej szkodliwości przestępstwa popełnionego przez sprawcę i stosownie do tego stopnia, charakteru i sposobu nadużycia uprawnień uniemożliwiał mu prowadzenie pojazdów przez odpowiedni okres czasu. Będzie to zatem zależęć od ustalenia stopnia zagrożenia, jakie może stwarzać powrót oskarżonego do ruchu, ten zaś oceniać należy na podstawie okoliczności rozpatrywanego zdarzenia, jego przyczyn, w tym sposobu prowadzenia pojazdu, a także rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa. Stąd przy ustalaniu czasookresu zakazu Sąd orzekający powinien w szczególności mieć na uwadze te wszystkie okoliczności ustalone w toku przewodu sądowego, które – ocenione przez pryzmat dyrektyw wymiaru kary, a w szczególności cele zapobiegawcze i wychowawcze kary w zestawieniu z właściwościami osobistymi oskarżonego – przemawiają za potrzebą wyeliminowania go z ruchu na odpowiedni czas tak, aby okres ten również zapewniał skuteczne wychowawcze oddziaływanie na oskarżonego.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił stopień społecznej szkodliwości czynu B. A. jako średni, zaś stopień jego winy jako znaczny. Nie zachodziły żadne okoliczności zawinienia wyłączające czy też ograniczające. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim. Zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu była bardzo znaczna (1,13 mg/l), przekroczyła ona zatem ponad czterokrotnie ustawowy próg, decydujący o stanie nietrzeźwości (zgodnie z art. 115 § 16 pkt 2 k.k. stan nietrzeźwości w rozumieniu kodeksu karnego zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg/l alb prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość). Oskarżony, próbując wyjechać samochodem spod remizy zawisł pojazdem na betonowym mostku. Z uwagi na wysokie stężenie alkoholu w organizmie nie był w stanie poprawnie wykonać prostego manewru przejechania przez mostek.

Sąd I instancji orzekając o zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku, przydał zbyt duże znaczenie okolicznościom łagodzącym w postaci dotychczasowej niekaralności oskarżonego i jego wieku. W ocenie Sądu Rejonowego okoliczności te świadczą o tym, iż zachowanie oskarżonego miało charakter incydentalny oraz spowodowane było traumatycznymi przeżyciami związanymi ze śmiercią jego żony.

Oskarżony faktycznie nie był wcześniej skazany za przestępstwo, jednakże karany był za wykroczenie przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji. Ponadto postanowieniem Prokuratora Prokuratury (...)z dnia 26 sierpnia 2014 r. oskarżonemu zostało zatrzymane prawo jazdy w związku z prowadzonym przeciwko niemu postępowaniem o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. Pomimo zatrzymania prawa jazdy oskarżony nie zaniechał jazdy samochodem, co świadczy o tym, iż cechuje go lekceważący stosunek do obowiązujących zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym i niski stopień poczucia odpowiedzialności. Prowadzenie pojazdu przez oskarżonego poważnie zagraża bezpieczeństwu w komunikacji.

Okoliczność, iż oskarżony przeżywał śmierć żony nie może stanowić usprawiedliwienia jego zachowania. Żona oskarżonego zmarła kilka miesięcy przed zdarzeniem będącym przedmiotem postępowania i jakkolwiek oskarżony miał prawo przeżywać żalobę, to w żadnym razie nie może to być wytłumaczeniem prowadzenia przez niego samochodu w stanie nietrzeźwości.

Te wszystkie wskazane wyżej okoliczności, względy prewencji indywidualnej, jak i generalnej, wymagają podwyższenia oskarżonemu czasookresu orzeczonego wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym do 3 lat.

W ocenie Sądu Odwoławczego, w takim wymiarze orzeczonego środka karny jest adekwatny do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości czynu, spełni swe cele wychowawcze i zapobiegawcze, jak również uwzględni potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa w taki sposób, iż nie będzie

to rodzić w opinii społecznej przekonania o pobłażliwości organów wymiaru sprawiedliwości dla nietrzeźwych kierujących.

W sprawie nie zachodzą żadne okoliczności określone w art. 439 i 440 k.p.k., podlegające uwzględnieniu z urzędu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Odwoławczy w oparciu o przepis art. 437 § 2 k.p.k. zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, iż podwyższył czasookres orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 3 lat, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W oparciu zaś o art. 636 § 1 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 zł tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze, na co złożyło się: kwota 30 zł tytułem opłaty, kwota 20 zł stanowiąca ryczałt za doręczanie pism i zawiadomień oraz 30 zł tytułem opłaty za udzielenie informacji o karalności oskarżonego z Krajowego Rejestru Karnego.

SSO Krzysztof Chodak SSO Jadwiga Żmudzka SSR Janusz Kawalek